

ning nødvendige eller i hvert Fald hensigtsmæssige Endringer i samme. Støttet til samtlige ovennævnte Betragtninger foreslaar Ministeriet, at det hele Tilshyn med Fabrikker og fabrikmæssigt drevne Værksteder samt med Dampkedler, forsaavidt de ere det Offentliges Tilshyn underkastede, samles under Et i en Institution, Fabrikinspektoraterne, der, dannet af det fornødne Antal med tilstrækkelig teknisk Dygtighed udrustede Embeds- og Bestillingsmænd, under Overtilshyn af Justitsministeriet for dens øvrige Virksomhed, men af Indenrigsministeriet, forsaavidt angaar Tilshynet med Børns og unge Menneskers Arbejde i Fabrikker, paa eget Embedsansvar overtager det hele politimæssige Tilshyn med Fabrikvirksomheden og Dampkedlerne paa Landjorden. Ministeriet finder saa meget mindre Betænkelighed ved at bringe dette i Forslag, som man holder sig overbevist om, at Bekostningen ved en saadan Ordning, der efter Ministeriets Overbevisning frembyder langt større Garanti end den nuværende, og navnlig aabner Mulighed for en videre Udvikling af de til Betryggelse mod Ulykkestilsælde sigtende Foranstaltninger, paa ingen Maade vil overstige de Udgifter, som den nuværende Ordning, udbillet i den af Kommissionen foreslaaede Retning, vil medføre. I saa Henseende bemærkes Følgende: Følge den i Ministerialtidende B. for 1884 Sp. 749 optagne Dampkedelstatistik findes her i Landet 2,776 Dampkedler, nemlig 1,453 i Byerne og 1,323 paa Landet, hvoraf 899 i Landbruget. Under Hensyn til at Antallet af de Virksomheder, der efter Kommissionens Forslag skulle undergives Arbeidsinspektørernes Tilshyn, herefter tør antages at ville blive omtrent det tredobbelte af dem, der for Tiden ere underlagte deres Tilshyn — de udgjorde i 1883 705, hvoraf 417 drevnes ved mekanisk Drivkraft, jfr. Ministerialtidende 1884 B. Sp. 101 — maa det paaregnes, at Udgiften til Arbeidsinspektørernes Eftersyn, der for Tiden udgjør c. 9,000 Kr. aarligt, vil blive forøget med c. 18,000 Kr. Tøies hertil de Udgifter, som Rejelestershøynene og Kedelproverne nu medføre, hvilke for Statens Vedkommende kunne anslaaes til c. 32,000 Kr. aarligt, og for Rejeleierernes Vedkommende til c. 15,000 Kr. aarligt, viser det sig, at den samlede aarlige Udgift, som det hele Tilshyn, ordnet paa den af Kommissionen foreslaaede Maade, vil medføre, naar op til c. 74,000 Kr. aarligt. Naar nu hermed sammenholdes, at det Beløb, som vil medgaa til Lønninger af det Personale, som efter Ministeriets Mening vil kunne bestride det hele Tilshyn, kun udgjør c. 35,000 Kr.,

tør det, selv under Hensyn til Muligheden af, at et lidt større Antal Assistentter i det Mindste senere kunde vise sig fornødent, med Bestemthed antages, at den hele Udgift vil kunne holdes endog betydeligt under Grænsen af det ovennævnte Beløb. Det tilføies sluttelig, at Indenrigsministeriet, med hvilket Justitsministeriet har brevvevlet angaaende Sagen, har sluttet sig til den foreslaaede Ordning, idet Indenrigsministeriet ikke har fundet noget at erindre mod at lade Tilshynet i Gehold til Loven af 23de Mai 1873 paa den i Forslaget paataenkte Maade gaa ind under de eventuelle Fabrikinspektorater.

Dette forudskiftet ville de Bemærkninger, Ministeriet iøvrigt har at gjøre med Hensyn til Lovforslaget, naturligst finde deres Plads under de enkelte Paragrafer.

Til § 1.

Som det vil ses, har Ministeriet stillet Grænserne for Lovens Virksomhed paa en lidt anden Maade end Kommissionen. At den i Kommissionens Udkast § 1, 1ste Stykke, indeholdte Angivelse af, hvilke Maskiner Loven omfatter, er for vid, turde strax være klart, idet den i Virkeligheden omfatter ethvert Redskab, der tjener til de menneskelige Kræfters Forøgelse. At dette ikke i Virkeligheden har været tilsigtet, viser allerede Udkastets § 8, af hvilken det bliver klart, at Forudsetningen er, at Maskiner skal være en saadan, hvis Brug er forbunden med Fare for Arbeidernes Sundhed, Liv og Lemmer. Men selv med denne Begrænsning turde Omraadet være for vidt til, at Tilshynet kan blive praktisk gennemførligt. Navnlig har Ministeriet ment, at alle Maskiner, der drives udelukkende ved Haandkraft, burde holdes ude. Om det end nemlig ikke kan benægtes, at enkelte af disse ikke sjældent bevirke Beskadigelser, der burde og kunde være undgaaede, saa er det paa den anden Side sikkert, at Medtagelsen af de ved Haandkraft drevne Maskiner bringer en saadan Mængde Redstaber ind under Tilshynet, at dette ligesom bliver uoverkommeligt, og tør det vistnok ogsaa antages, at de Ulykkestilsælde, der opstaa af saadanne Maskiner, i det overveiede Antal Tilfælde hidvære langt mere fra usforsigtig Brug af Redskabet end fra en mangelfuld Indretning af dette, som ved Lovforskrift og Tilshyn kunde fjernes. Det viser sig ogsaa, at alle fremmede Love, der have beskæftiget sig med denne Gjenstand, forsaavidt de ikke endog indskrænke sig til Maskiner, der drives ved mekanisk Drivkraft, hvilket er det almindelige, dog udelukke Maskiner, der drives ved Haandkraft, og i stort